

РЕШЕНИЕ

№ 4461

гр. София, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8680** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. В. Т. от [населено място], ЕГН [ЕГН], действащ чрез адв. В. Ч., срещу Решение № 1040-21-778/29.07.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-3211-5/30.06.2021 г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ-С. град.

В жалбата се твърди, че процесното решение е незаконосъобразно и неправилно поради противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че от представените доказателства безспорно се установява наличието на сключен трудов договор, който е регистриран в НАП, както и че са подавани необходимите декларации по Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г., че е престиган труд, в резултат на което осигурителят [фирма] редовно е предоставял данни до НАП и НОИ за отработените часове за всеки месец и е превело здравноосигурителните вноски. Оспорва се извода на административния орган за липса на търговска дейност от работодателя. Иска се отмяна на процесното решение и на потвърденото с него разпореждане. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от процесуалния си представител, който поддържа жалбата и моли за отмяна на решението на директора на ТП на НОИ С. – град. Представя списък на разноските.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез юрк. Б., оспорва жалбата и

моли същата да бъде отхвърлена. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

На 26.03.2020 г. жалбоподателят е подал заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/, като към него е приложил заповед № 1/24.03.2020 г., издадена от [фирма], за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 24.03.2020 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ.

При извършена преценка на правото на парично обезщетение за безработица се установило, че в релевантния 12-месечен период съгласно чл. 54а, ал. 1 КСО, в Р. от осигурител [фирма] е била подадена информация по реда на чл. 5, ал. 4 КСО за периода от 23.11.2017 г. до 29.07.2019 г. вкл., като за лице, осигурено по трудово правоотношение. Били са установени данни, че осигурителят не е внасял вноски за посочения период, поради което с писмо изх. № Ц1019-21-301#1 от 15.04.2020 г. на ТП на НОИ С. – град е било изискано извършването на проверка на осигурителя.

С разпореждане № 214-00-3211-1 от 15.04.2020 г. на основание чл. 54г, ал. 4 КСО е спряно производството по отпускане на ПОБ до извършване на проверка в [фирма] от компетентен орган.

Проверката на осигурителя е приключила с издаване на Констативен протокол № KB-5-21-0085555/17.12.2020 г., в който били обективирани установените в хода на проверката обстоятелства и факти. Посочено е, че от 02.08/2017 г. в ТРРЮЛНЦ е вписано дружество [фирма] с едноличен собственик на капитала и управляващ Д. Д. П.. Считано от 01.02.2019 г. , дружеството е с нов едноличен собственик на капитала и управител – Й. Н. К.. От 18.07.2019 г. едноличен собственик на капитала и управител е И. Н. М.. След извършена справка в НБД „Население“ е било установено, че И. М. е с постоянен и настоящ адрес в [населено място], [улица], [жилищен адрес].

При проверка в ИС на НОИ се установило, че от осигурителя са подадени 2 бр. уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ за сключване/прекратяване на трудови договори за периода ноември 2017 г. до юли 2019 г.

За жалбоподателя М. В. Т. е било подадено уведомление за сключен трудов договор на 22.11.2017 г., на длъжност „мениджър проекти“ с основно трудово възнаграждение 1 666,80 лв., който е прекратен, считано от 30.07.2019 г. За цитирания период са били подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО с осигурителен доход близък или равен на максималния за съответната година.

Въз основа на заповед за извършване на ревизия № ЗР-00604979/09.08.2019 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, за установяване на контакт с дружеството са били изпратени задължителни предписания до адреса, вписан като седалище на дружеството № ЗД-1-21-00747440/22.04.2020 г. Пощенската пратка е била върнат с отбелязване „непознат“. Бил е посетен и адреса в [населено място], [улица], като не е осъществен контакт с управителя на дружеството, за което били съставени протоколи за посещение № ПТ-5-21-00855378/01.09.2019 г. и № ПТ-5-21-00776597/04.04.2020 г. Задължителните предписания са били изпратени и на постоянния и настоящ адрес на управителя, но пощенската пратка е била върната като непотърсена.

От контролните органи на ТП на НОИ – П. е било изпратено и писмо за осъществяване на контролно-ревизионна дейност, с оглед извършване на ревизия по

разходите на ДОО на [фирма]. В отговор с писмо вх. № 1029-21-3107#164/12.11.2020 г. от ТП на НОИ П. уведомили ТП на НОИ С.-град, че е потърсено съдействие от органите на 04 РУ-МВР П.. Получена е докладна записка, съгласно която на 15.10.2020 г. полицейски служител е посетил адреса на дружеството с цел установяване на контакт с И. Н. М.. При посещение лицето не е било установено на адреса, а при разговор на място е било установено, че същият не е познат на живущите на адреса, не е живял там, както и че многократно е търсен от различни институции.

Предвид установените факти и обстоятелства, водещи до съмнения за злоупотреби с фондовете на ДОО, ТД на НАП – С. е била уведомена за предприемане на действия по реда на ДОПК. В отговор с писма вх. №№ 1029-21-3107#27/16.05.2019 г. и Ц1030-211353/15.12.2020 г. от ТД на НАП - С. органите на НОИ са уведомени, че съгласно данните, съдържащи се в ИС на НАП за [фирма] има подадена ГДД по чл. 92 ЗКПО за 2017 г. без деклариран приходи, а само с разходи. Липсвали данни за подадени ГДД по чл. 92 ЗКПО за 2018 г. – 2019 г., като съгласно ЗКПО, с неподаването на ГДД за предходната година се приемало, че не е извършвана дейност по смисъла на ТЗ. Липсвали данни за регистрирани фискални устройства, нямало и данни за търговски обекти, подавани справки по чл. 73, ал. 1 и 6 ЗДДФЛ от създаването на дружеството – 02.08.2017 г. до 31.10.2020 г. вкл. Дружеството не било регистрирано по ЗДДС.

От контролните органи при ТП на НОИ С.-град до наетите по трудови правоотношения две лица в дружеството са били изпратени писма за събиране на сведения и пояснения по реда на чл. 44-46 АПК, в т.ч. и за жалбоподателя.

Контролните органи приели, че дружеството не е извършвало трудова-стопанска дейност за времето от създаването си до момента на съставяне на констативния протокол, която да предполага наемане на лице по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установили данни за реализирани приходи от търговска дейност, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери близки или равни на максималния осигурителен доход. Липсата на счетоводна и трудова документация пречатвала извършването на проверка от органите на ТП на НОИ С. град. Направен е извод, че лицата, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4 КСО, нямат качеството на осигурени такива по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не се установявали данни за реално упражняване на трудова дейност. Направен е извод, че установените факти и обстоятелства сочат, че без правно основание са деклариран данни в регистрите на НАП и НОИ с цел придобиване на право и отпускане на парични обезщетения от ДОО.

На осигурителя са били издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00855565/17.12.2022- г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и доход в Р.. Същите са били изпратени на адреса на дружеството, като са върнати с отбелязване „получателя е непознат на посочения адрес“. При изпращане на предписанията на адреса в [населено място], същите са върнати с отбелязване „непотърсена“. Поради това на 06.01.2021 г. ЗП № ЗД-1-21-00855565/17.12.2020 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и доход са поставени на таблото за обявления в ТП на НОИ С.-град и са свалени на 13.01.2021 г. и от този ден се считали за връчени. Същите не са обжалвани и са влезли в сила. Предприети са действия от контролните органи за служебно заличаване по реда на чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г.

С Разпореждане № 214-00-3211-5/30.06.2021 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 КСО е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица на жалбоподателя, като изложените в разпореждането мотиви обуславят извод, че същият не притежава качеството осигурено лице по смисъла на чл. 10 и §1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО и не отговарял на изискването на чл. 54а КСО.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ С.-град с жалба вх. № 1012-21-1095/20.07.2021 г., въз основа на която е постановено процесното решение, с което жалбата е отхвърлена, а разпореждането – потвърдено.

Решението е връчено лично на жалбоподателя на 12.08.2021 г., видно от приложеното по делото известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима - подадена е в срок, от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ КСО разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба и предвид Заповед № 1015-21-51/03.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град оспореното решение е издадено от компетентен орган. Спазена е изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърлянето на жалбата. От компетентен орган е издадено и потвърденото с решението разпореждане, видно от т.10 на приложената Заповед № 1015-21-79/16.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град.

За да възникне правото на парично обезщетение за безработица, съгласно чл. 54а КСО е необходимо да са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването. Т.е. за да е налице право на ПОБ, следва да бъде установено, че лицето, което желае отпускане на обезщетението следва да има най-малко 12 месеца осигурителен стаж като осигурено за този риск. Заявлението за отпускане на ПОБ е подадено на 26.03.2020 г., поради което, за да бъде отпуснато исканото обезщетение, следва да се установи дали е налице осигурителен стаж за период най-малко 12 от 18 месеца преди тази дата, а именно до 26.09.2018 г. Видно от приложените по делото доказателства /л. 23-24/, от м.07 до м.03.2020 г. за жалбоподателя са подавани данни, както следва: от м.07.2017 г. до м.11.2017 г. са подавани данни от [фирма], от м. 11.2017 г. до м.07.2019 г. от [фирма] и от м.08.2019 г. до м.04.2020 г. от [фирма]. Спорен по делото се явява периода от 23.11.2017 г. до 29.07.2019 г. при осигурителя [фирма], като според административния орган за този период жалбоподателят не е притежавал качеството осигурено лице, респ. не е отговарял на изискването по чл. 54а КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Легална дефиниция на понятието „осигурено лице“ е дадена в §1, т. 3 от ДР на КСО, съгласно която „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени

или дължими осигурителни вноски. От цитираните разпоредби е видно, че за да възникне осигурителното правоотношение е необходимо лицето реално да е започнало извършването на трудова дейност, за която са внесени или дължими осигурителни вноски. Не е спорно, че жалбоподателят е имал валидно сключен трудов договор с работодателя [фирма], за който е било подадено уведомление до НАП. Наличието на сключен трудов договор е само една от предпоставките за упражняването на трудова дейност, тъй като според КТ правоотношенията по престиране на работна сила се уреждат като трудови, за което се сключва писмен трудов договор. За осигурителното правоотношение е необходимо и реалното започване на извършване на трудовата дейност.

За да приеме, че не е налице реално извършвана трудова дейност, административният орган се е позовал на обстоятелството, че за осигурителя има подадена ГДД по чл. 92 ЗКПО за 2017 г., в която са били деклариран само разходи. За 2018 г. и 2019 г., попадащи в спорния по делото период, ГДД не са били подавани. Съгласно чл. 92, ал. 2 ЗКПО в приложимата редакция (ДВ. бр.98 от 27 Ноември 2018г.) годишната данъчна декларация се подава в срок до 31 март на следващата година в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице. Съгласно чл. 92, ал. 4 ЗКПО (ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.) годишна данъчна декларация и годишен отчет за дейността не подават данъчно задължените лица, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на Закона за счетоводството. Органът по осигуряването се е позовал и на това, че дружеството не е имало регистрирано фискално устройство и няма данни за налични търговски обекти, не е регистрирано и по ЗДДС, нито за подавани справки по чл. 73, ал. 1 и ал. 6 ЗДДФЛ. В хода на извършваната проверка не са установени данни за реализирани приходи от търговска дейност на осигурителя, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери близки или равни на максималния осигурителен доход за съответната година. При тези съображения служителите на ТП на НОИ С.-град са приели, в допълнение с липсата на счетоводна и трудовоправна документация, че лицата, за които са подавани данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, нямат качеството осигурено лице, тъй като не са извършвали реално трудова дейност.

Съдът намира изводите на органите на НОИ за неправилни.

На първо място, съгласно писмо от ТД на НАП С.-град с изх. № 10-00-1861#2/29.03.2022 г. жалбоподателят е включен в подадените с декларация обр. № 1 и № 6 от [фирма] за периода от м.11.2017 г. до м.07.2019 г. и [фирма], за периода от м.08.2019 г. до м.03.2020 г., като същият е бил осигурен за всички осигурени социални рискове на фондовете на ДОО – общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица, за фонд ДЗПО - УПФ и фонд ЗО. Преди извършване на заличаване на декларациите обр. №1 в данъчно-осигурителните сметки на [фирма] за периода от м.11.2017 г. до м.07.2019 г. и за [фирма] за периода м.07.2019 г. до м.03.2020 г. са постъпили следните задължителни осигурителни вноски: от м.11.2017 г. до м.06.2018 г. чрез [фирма] за фондовете на ДОО, ДЗПО – УПФ и ЗО; от м.07.2019 г. до м. 12.2019 г. чрез [фирма] за фондовете ДОО, ДЗПО, ЗО. Следователно, от доказателствата по делото се установява, че осигурителните вноски за жалбоподателя се били реално внесени.

На второ място, в хода на съдебното следствие като свидетел е разпитана Е. М. И.,

която сочи, че е работила в [фирма] от края на 2017 г. до лятото на 2019 г. като координатор търговски дейности. Посочва, че е работила в офис на адрес: [населено място], [улица], ет. 1, както и че познава жалбоподателя, с когото са били колеги и са работили заедно. Показанията на свидетелката кореспондират с приложените по делото писмени доказателства и с установеното от НОИ, че е имало две лица на трудови договори за процесния период. Адресът, на който твърди, че е работила, съвпада от своя страна с този, посочен на товарителницата на л. 45 от делото. Тъй като показанията на свидетелката са логични, правдоподобни и непротиворечиви, няма причина те да не бъдат ценени.

На следващо място, видно от приложеното по делото банково удостоверение /л.13/, за периода от м.01.2018 г. до м.10.2018 г. са извършвани кредитни преводи по сметката на жалбоподателя с контрагент [фирма] и с основание заплата, т.е. жалбоподателят е получавал по банков път трудовото си възнаграждение за част от спорния период. Сумите по преводите са в размер от 1300 лв., което съответства на нетното възнаграждение при осигурителен доход от 1675,30 лв., съгласно справка на л.23.

Съвкупната преценка на посочените по-горе доказателства и установените въз основа на тях факти и обстоятелства води до различен от направения от органите по приходите извод. Според съда, налице са всички предпоставки да се приеме, че жалбоподателят е бил осигурено лице по смисъла на чл.10, ал.1 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО, тъй като за него са били внасяни дължимите осигурителни вноски и е била извършвана трудова дейност, за която е било изплащано възнаграждение.

Този извод се подкрепя и от събраните по делото доказателства за осъществявана от осигурителя търговска дейност. Това се установява се приложеното по делото писмо рег. №32-366273/17.11.2021 г. /л. 134/ от Агенция „Митници“, според което за периода от 23.11.2017 г. до 24.03.2020 г. са налице данни за регистрирани митнически декларации за внос и износ на стоки от трети страни от [фирма]. Видно пък от писмо изх. № 78/22.11.2021 г. /л. 136/ от [фирма], на основание писмено пълномощно от [фирма] за спорния период са били подадени от името и за сметка на [фирма] митнически декларации по внос, подробно изброени в 11 позиции в таблицата в писмото. Тези доказателства категорично обуславят извод за извършвана търговска дейност от осигурителя за спорния по делото период.

Видно е, че осигурителят не е водил редовно счетоводството си, нито е документирал адекватно търговската си дейност, нито е съхранявал и изготвял необходимите трудови, счетоводни и други документи, обичайно необходими и нужни за законосъобразното извършване на търговска дейност. Констатира се пропуски по отношение на трудовоправните отношения на дружеството с работниците, но това не може да бъде вменено във вина на последните. Според съда, независимо от допуснатите от страна на работодателя нарушения и пропуски в документирането на дейността, доказателствата по делото сочат еднозначно, че все пак дружеството е развивало търговска дейност през спорния период. Следва да се повтори отново, че за същия период е било изплащано трудово възнаграждение на жалбоподателя, като дължимите осигурителни вноски са внесени. При това положение допуснатите от работодателя нарушения и пропуски не следва да рефлектират върху правната сфера на жалбоподателя като осигурено при него лице, като вследствие от тези нарушения и пропуски същият да бъде лишен от възможността да получи полагащото му се парично обезщетение за безработица. Съдът намира, че подобен извод противоречи не само на материалноправните разпоредби, съгласно които за да бъде отпуснато ПОБ,

лицето следва да бъде осигурено за най-малко 12 от последните 18 месеца, да е извършвало трудова дейност и осигурителните вноски да са дължими или внесени, но също така и на целта на закона. След като за жалбоподателя са внесени дължимите осигурителни вноски, налице са достатъчно косвени доказателства, които в своята съвкупност водят до извод, че същият е извършвал трудова дейност, то в противоречие с материалноправните разпоредби и при несъответствие с целта на закона ще бъде на това лице да бъде отказано да упражни осигурителните си права.

С оглед изложеното дотук съдът намира обжалваното решение за незаконосъобразно и като такова подлежащо на отмяна. Жалбата е основателна, като с оглед изхода на спора основателна е и претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, поради което Националният осигурителен институт следва да бъде осъден да заплати на М. В. Т. сума в размер на 350 лв., съгласно представения списък на разноските.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. В. Т. Решение № 1040-21-778/29.07.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-3211-5/30.06.2021 г.

ОСЪЖДА Националният осигурителен институт да заплати по сметка на М. В. Т. сума в размер на 350 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: